

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

(Συνέχεια και τέλος)

Ο Σαπουναλβάς τόν άκουσε μ' άνοιχτό τό στόμα. Κι' ο Κολόκουρος έπαιρνε πειά φόρα :

— Νά μου βρή κυνήγι ο Δήμαρχος μοναχά και τόν διορθώνω... Δέν ξέρεις τί εύκολο πού εινε !... Άστειτο ένταλώς !... Νά, πού όλίγου τράβηξε σέ μιά πόρτα από σαράντα βήματα, τήν γέμοισ από σάγια σέ επιφάνεια δύο σπιθαμών. Σέψου τώρα τί μπορεί νά πάθι μία παλιοστοίχια ή κιάνας ουκοφάγος !...

— Δί-ηο έχως κύρ Κατή μου, τού έλεγε και ή σπιτονοικοκυρά του, αλλά δέν μπορείς νά μη τρυφεράς στις πόρτες ; Άφισ πού μου τίς χάλιασε, μά άν χτυπήσης και κανένα ; Έλα Χριστέ και Παναγιά !...

— Μέ σάγια αριθμός 7, δέν εινε κίνδυνος, δέν περνούν τις τάβλες, κυρά Παρασκευούλα, μόν φοβάσαι...

Τέλος ή Πέπτη τού άγώνος έφθασ. Ο Δήμαρχος πέρασε από τό σπίτι, πήρε τόν «Κατή» και κινήσανε μαζύ.

— Θά βαδίξετε δεξιά μου, τού ελεπν ο Δήμαρχος, και θά τραβήξουμε τσα εμπρός, ως τί στιγμή πού θά σάς φωνάξω για νά προγευτούμε. Γιατί ύστερα από πάντε ύφες δρόμο στους άγρούς, ή πέτρα θερίζει... Νά τό ξέρος ! Πώς θά σκοπεύσης δέν εινε ανάγκη νά σου πώ εγώ. Σου λέω μόνο νύ προσέχης. Όταν τό πουλί σκάνεται, νά μην έφριστής, ούτε νά ταραχθής, ούτε νά βιαστής νά πυροβολήσης. Γιατί όποιος βιάζεται δέν πετυχαίνει !

— Και τρείς άσσοούς δώ-δενκα.

— Καλά ! Καλά ! Βρέ άδερφέ, ευχαριστώ... Συνείδησα στά δ-πλα, έξω από μπαρουτί... Δέν είμαι και πρωτάρα... Και μακαρώνοντας γέμοσε τό τουφέκι του ο κ. Κολόκουρος, τό τοποθέτησε στον άριστερό βραχίονά του και έχοντας δίπλα του τό Δήμαρχο, τράβηξε κατά τήν πεδιάδα.

Σέ πέντε λεπτά ο σκόλος έβγαλε κυνήγι.

— Προσοχή ! Φώναξε ο Δήμαρχος. Εινε πέδιδικες !...

Πραγματικώς τό σκυλί ερχε ξεφυλλέντας πέδιδικες. Κάτι μεγάλες πέδιδικες πού φτερουγίσαν μέ θόρυβο μεγάλο μπρός από τή μητί τού κ. Ειρηνοδίχη.

— Μπάμ ! Μπάμ ! Τράβηξε άμέσως δύο ντουφεκιές ο Κολόκουρος, σχεδόν συγχρό-νως και τίς δύο, μά ή πέδιδικες τράβηξαν τό δρόμο τους, χωρίς καμιά τους νά πέσι.

— Άποτυχία ! φώναξε ο Δήμαρχος. Δέν εινε δυνατόν !

— Νά δέν κυττάξεις ! Τίποτα δέν έπεσε !... Περίεργο, ελεπν ο Ειρηνοδίχης. Και όμως σκόπευσα καλά !

Σέ λίγο πάλι τό σκυλί έβγαλε κυνήγι, πάλι πέρασε μπρός τους ένα σύννεφο όρνθκια, πάλι άδειασε τό ιουφέκι του ο κ. Κολόκουρος και πάλι δέν χτύπησε τίποτα... Αυτό πειά τόν έκαμε ν' άφριση από θυμό. Και νάτος ! προχωρεί, τραβάει, τραβάει, ή πέδιδικε πετούνε πάντα μπροστά του, τό όρνθκια φεύγουνε, χωρίς νά κατορθώνη νά χτυπήση ούτε ένα φτερό, ενώ ο Δήμαρχος έκει κά-τω μακριά, έχει πειά τήν τσάντα του φρασκαμένη ! Καμιά φορά γυρίζει, κυττάει τόν Κολόκουρο και γελάει. Έπί τέλους ο κ. Ειρηνοδίχης κοουδίστηκε νά τρέχη και σταματάει.

— Κάτι θά συμβαίνει εδώ πέ-ρα !... σκέφτεται. Νά φταιή τό μπαρουτί ή τό ντουφέκι τάχα !...

— Άπειτα φωνάζει στού Δήμαρχο : «Εν εχης όρεξη Δήμαρχε, γύριβε μέσα στά χωράφια όσο σου ά-ρέσθω, εγώ πηγαίνω νά καθήσω έκει κάτω από τά πλατάνια, πού τρέχει τό νερό τό κρύο, και σάν γυρίσης φεύγουμε μαζύ. Άραχτά πειά, Δήμαρχε μου, κοπήκαν τά πόδια μου !...

Και τράβηξε κατά τόν ίσκιο. Καθώς καθότανε, κύτταξε κοντά του ένα χωριατόπουλο, από τά διπλανά καλιβρια, πού καθότανε και φύλαγε κάτι πάπιες, πού λου-ζόντουσαν σά νερά και στίς λα-κούβες τής Βασιάς.

Καταδέχτηκε νά του μιλήση. Λικαστικώς αυτός, στέκεται νά μιλήμ μ' όλους !...

— Αυτό τά μέρη δέν έχουνε μπλόκο κυνήγι . Τι λές βρέ ;

— Όλος ο κόσμος λέει τό αντίθετο. Φτάνει νά ξέρη κανένας νά σκοπεύη... ελεπν ο μικρός.

— Και εγώ είμαι μεγάλος σκοπευτής και όμως...

— ...όμως, θά φταινε τά πουλιά πού δέν στέκονται νά τό σκο-τώσης ;

— Μη φοβάσαι, δά, κυρά Πα-ρασκευούλα !

— Σου λέω πώς είμαι ο πρώτος σκοπευτής. Είμαι ο κύριος Κολόκουρος, ό...

— Κολόκουρος ! Πρώτη φορά άκούω αυτό τό δνομα ! Κολό-κουρο ήμετες σκοπευτή δέν ξέρουμε. Τόν Γιώργο τόν Χοχτούλα από τήν Μαμουλάδα, ξέρουμε. Σάν κ' αυτόν δέν εινε άλλος.

— Και σκατώνει περιδίκια αυτός ο Γιώργος ο Χοχτούλας ; ...

— Όσα θέλει. Σήμερα όμως κ' αυτός νά ήταν δέν θά χτύπαγε. Νά, εγώ δά χτύπησα ούτε φτερό !...

— Μήπως δέν ξέρεις νά κυνηγάς ;

— Έγώ ; Θέλεις νά σου άπο-δειξω πόσο ξέρω ;

— Πού ;

— Και στις πάπιες σου ακόμα.

— Στίς πάπιες ! αλλά αυτές δέν εινε κυνήγι, στοιχίζουν ά-κροβά...

— Πόσο ;

— Δέν ξέρω... Σου δίνω σαράντα δραχ-μούλες τό κεφάλι, θέλεις ;

— Εύχαριστας.

— Για κάθε μιά πού θά βαρέ-σω, σαράντα δραχμές είπαμε. Δέχσαι ;

— Γιατί νά μη δεχτώ ;...

— Στάσου τώρα και νά ιδής σημάδι.

— Στέκομαι.

Και ο κ. Κολόκουρος σκοπεύει μιά πάπια πού τσαλαβούταρ ήδονικά σά νερά και...

— Μπάμ !... Και κάτω.

— Έ ! τι λές ;

— Τήν πέτυχες...

— Τήν πέτυχα ; ... Χμ. . Στάσου νά δής ; ακόμα... Άρρα την...

Και μιλάμ ! πάλι, άλλα πάπια κάτω !

— Α ! Μπαράμπα, μά τήν αλήθεια όλο «διάνε» κάνεις !

— Κύττα - κύττα, κύττα για νά δής !

— Έβουχα !

— Μπάμ ! Μπάμ ! Μπάμ !

— Πέντε πάπιες, σαράντα δραχμές ή κάθε μιά, μάς κάνουε διακόσες δραχμές. Πάρε τά λεπτά σου και πέρνω κ' εγώ τίς πα-πες μου. Τουλάχιστο δέν θά γυρίσω μέ άδειαν ή τσάντα. Κι ήν άντάμωση, μικρή. Πάω νά κολατσίσω τώρα...

— Κι' εγώ, για τήν ίδια δουλειά πώ άφεντικό.

— Δέν λυπήθηκες, βέβαια, πού έχασες πέντε πάπιες ;

— Όχι ! Μά τό Θεό !

— Μικρόβο είσαι καλό παιδί. Άλήθεια μωρέ δέν τίς λυπάσαι ;

— Μά σου ελεπα, όχι !

— Και τί θά πής άν σέ ρωτήσουνε τί έγιναν ;

— Δέν θά πώ τίποτα... Δέν εινε δικές μου ή πάπιες...

— Τίνος εινε ;

— Τού κύρ Δήμαρχου... Νά και τ' άμπέλι του έκει παρακάτω.

Σταμ. Σταμ.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Στή Βραζιλία ύπάρχει ένα περιεργότατον ζώον, τό όποιον στή γλώσσα τών Ιθαγενών λέγεται **Τατόν**.

Τό ζώο αυτό, πού δέν όμοιάζει με κανένα από τά γνωστά μάς ζώα, έχει τό σώμα του σκεπασμένο ολόκληρο με φολίδες, ή όποιες έχουν έξαιρεσις θεραπευ-τικές ιδιότητες. Για νά χρησιμοποιη-θούν όμως ως φάρμακο, τριβονται μέ-χρις ότου μεταβληθούν σέ άλειψι. Ένα κουτάλι από αυτό τό άλειψι πινόμε-νο μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, φέρνει τέ-τοια επίδωρηση σ' όλο τό σώμα, ώστε άν υπάρχουν άγκάθια ή άλλα μικρά ξέ-να σώματα π.χ. φαριτσία ή βελόνα, χωμένα βαθιά στή σάρκα, γυαίνουν, παρασφωρόμενα από τόν ιδρώτα.

Μέ τό φάρμακο αυτό ποτίζουν συ-νήθως και τούς άρρώστους από πνευμο-νία, οι όποιοι - όπως λέγεται - γίνονται άμέσως καλά.

Και τί μ' μάλλει θμένα !

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Όταν ή γυναίκα αγαπά, αγαπά αδιάκωπα, χωρίς νά σταμα-τήση ούτε μιά στιγμή. Ό άντρας όμως κάνει διαλείμματα στον έρωτα, κατά τά όποια άσχολεται και με άλλα πράγματα εκτός άπ' αυτόν.

Ρίχτερ